

JORDI PLENS | Fill de Jordi Plens pare, a qui es dedica el Concurs de Rodolins i Versos Satírics que convoca la Fecoll, i que enguany arriba a la 8a edició

“El pare, amb els moments que vivim ara, hi sucaria pa, i ves que no acabés al ‘cuartelillo’”

Plens (1974) és un lleidatà de soca-rel tot i haver nascut a Granollers “perquè el pare se’n va anar allí a treballar”. I és del seu pare, precisament, de qui volem parlar, ara que fa uns dies que des de la Fecoll s’ha convocat una nova edició del Concurs de Rodolins i Versos Satírics, premi que du el nom del seu pare: Jordi Plens.

Una nova edició... la vuitena.

Espero que enguany la gent hi participi força. A més, estem vivint uns temps que donen molt joc. Si el meu pare fos aquí, segur que hi sucaria pa, i ves que no acabés al *cuartelillo*, perquè tal i com estan les coses...

El 155 també dona per la sàtira... i no només pels que fan ‘chirigotas’.

La llibertat d’expressió sempre l’havia viscut a casa perquè el pare se n’havia fet un fart de fer versos satírics. Recordo, sobretot, els pregons de Carnaval. Havia tingut algun problema amb algun polític que tenia la pell

una mica fina i, fins i tot, algun cop van intentar prohibir-li alguns versos. Ara ho tindria més complicat, però s’ho passaria bomba.

La inspiració li vindria sola (somric)

I tant. És com als del *Polònia*, que els hi fan el programa. Doncs, a ell, també li farien perquè avui en dia hi ha coses que superen la ficció.

I encara no hem arribat al límit...

No, espera’t...

Parlàvem dels pregons del Carnaval, però el seu pare havia conreat, diguem-ne, altres vies.

Versos per les auques dels Armats. Entre ell, el Jandro i el Paco *Ermengol* s’ho remenaven: un posava les imatges, els altres els textos.

El seu pare era un autèntic carrincló.

Ell de jovenet s’havia lligat molt a les rumbes i, de fet, havia fet lletres per al grup Los Chavós. I entre el contacte amb el calé, més el català, més el castellà, feia les barreges entre els idiomes per lligar la rima. Les barreges eren lo seu (somriu).

A vostè també li agrada fer rodolins?

Això ho ha heretat l’Oriol, el meu germà. Fins i tot, va fer un discurs de Carnestoltes quan el meu pare estava fotut. El pare també es dedicava al teatre i jo he sortit més d’aquesta banda. I m’agrada improvisar. De fet, em donen un micròfon i xerro, xerro i no callo. Vaig guanyar el 1r premi com a orador en un concurs de debat mundial quan estava a Jove Cambra Internacional. Vàrem anar a un congrés, em van dir que em presentés... i mira. Però sempre cal inspiració.

Inspiració, com el premi que es dona al memorial del seu pare

Tot un dia de carrinclonades per Lleida: tapetes, vermutet, bon menjar... És un pre-

mi divertit i original, i així també fas una mica de ciutat, sobretot del Centre Històric, que està una mica abandonat.

El seu pare hauria somiat algun cop que se li fes un concurs de rodolins al seu nom?

Ell tot ho feia sempre de manera desinteressada, perquè s’ho passava bé i, fins i tot, algun cop m’havia explicat que havia deixat feines per escriure. Suposo que volia que se’l recordés com una persona de Lleida, que s’estimava Lleida, però no crec que pensés mai que se li pogués dedicar un memorial.

... i un carrer.

Sí, ja fa anys que el carrer existeix, vora el Carrefour però encara no hi ha cap placa. Només figura al Google Maps... A veure si es desencalla aviat.

